

Risiko, hvilket jo alle — med Undtagelse af det ærede Medlem fra Møen — ere enige om at erkjende, og som jeg vil bemærke, at det jo er muligt, han ikke har udtalt sig saaledes. Det nærtliggende Ræsonnement hidrører imidlertid ikke fra mig; men fra Statsråd Clausen, som er Chef for Finants- og Guld- og Sølvdepartementet i Norge; han har fredevet det i en alleunderdånlige Forsøgning til Kongen af Norge og Sverige. Enhver vil faae Bished derom ved at sammenligne mit Citat med den fongelige Proposition Nr. 1 til Delesktingen i Paris, som har til Overskrift: „Om Overgang til Guldmintføds den findes det Side 7. Jeg skal ikke komme til at omtale, hvad der er påsejet i Myntudvalget; men hvad jeg her har oplæst, oplæste jeg ogsaa i Forgaars i Overværelse af den ærede Rigsdagsmand for Kjæbenhavn, 4de Balatreds (Fenger) — det vil kunne bevidnes af de ærede Medlemmer, som den Gang vare tilstede i Udvalget — men den ærede Rigsdagsmand gjorde ingen Indsigelse imod, at jeg ubestemt tillagde ham Forfatterfabet til den Mening, der indholdes i dette Referat.

Winther: Denne Sag har jo været saaledes godt oplyst fra forskjellige Sider, og det er jo med god Grund, at man har anstrengt sig fra begge de stridende Partiers Side; da det er en Lov, hvordom det er meget vanskeligt at se paa Grund af, at den ogsaa berører Forhold i andre Riger, for os her især at danne sig en bestemt Mening. Jeg for mit Vedkommende har været i stor Tvivl om, hvorledes jeg skulde stille mig til denne Sag. Da den tidligere var for, maad jeg tilstaa, at jeg havde mine store Betænkeligheder ved denne Lovs Indførelse her i Landet. Det forekom mig, at det vilde have været et Gode, om man kunde have faaet de andre nordiske Riger i Forening med os til at slutte sig til det Land, der er landfast med en Del af Danmark; thi det vilde jo ganske vist have et meget gavnligt Indflydelse paa den vestlige Del af Danmark, om det end ikke havde det for det hele Land, ligesom man nu siges i Mindretallets Betænkning, at Vedtagelsen af Konventionen med Sverige alene vil kunne være til Fordel for den østlige Del af Landet. Men jeg afholdt mig fra at stemme, da denne Lov blev vedtaget; idet jeg ikke vilde give min Stemme deril — dette havde jo for Dørligt ikke Meget at betyde; da den, saavidt jeg husker, blev endstærkt mig vedtaget — men for mig havde det den Betydning, at jeg ikke i min egen Bevidsthed havde været med til at indføre denne Lov. Nu har man imidlertid tillaaet os at gaa en anden Vej, og Resultatet deraf er den Lov, der er vedtaget her af begge Afdelinger af Repræsentationen (Ind-

sigelse). Begge Afdelinger af Repræsentationen have vedtaget Lovens her i Ude. Omstændigheder have gjort, at man er kommen ind paa at gjøre Forandringer i Lovens i det andet Thing, idet der ikke i det andet Things eget Initiativ, derfor tror jeg med Sandhed at kunne sige, at begge Dele af Folkerepræsentationen i Danmark have vedtaget denne Lov, saaledes, som den er kommen her i Folkethinget. Nu er det min Mening, at dette maa være sket saaledes, fordi man har antaget, at denne Lovs vil være til Gavn for Danmark, idet det er jo navnlig Danmarks Interesse, der vilde være taget. Nu kommer Regjeringen, paa Grund af den norske Folkerepræsentations Stilling til Sagen, og foreslaar, at vi skulle vedtage en Bemyndigelse for den til at kunne indskrænke denne Myntkonvention til en Konvention foreløbig med Sverige alene; men det holdes bestandigt aabent, at Norge ogsaa uden nogen ny Beslutning fra Danmarks Side, skal kunne vedtage i Foranstaltningen. Den norske Folkerepræsentation har oplyst en længere Betænkningstid, som den vilde gaa ind paa denne Konventions Grundsaetninger; thi efter de Forhandlinger, der have været førte, og hvad der ogsaa har været anført her i Thinget, har det ikke kunnet siges med Bestemthed, at det egentlig var en Modstand imod Sagen; det vist fra den norske Repræsentations Side, idet den forekommer mig, at det ikke her skulle negtes, at komme den norske Folkerepræsentation imod i dette Stykke, naar vi kunne gjøre det, uden at svare den Bestemmelse, som vi have taget til vor eget Lands Gavn; vi skulle ikke gaa bort fra Noget, som vi have vedtaget, men blot opretholde, hvad vi have vedtaget, og uden at lade os af hør stemme af den anden Folkerepræsentation, der har troet, at det var vist, om det var saa gavnligt for dens Land, at gaa ind paa Sagen. Jeg finder altsaa, at det er naturligt, at vi fastholde vor egen Beslutning, men at vi paa den anden Side imøbetomme de to andre nordiske Riger, Sverige deri, at vi paa ind paa at vedtage Konventionen med det alene strax, og dernæst Norge deri, at vi holde Udgangen aabent for Norge, indtil det kommer til et endeligt Resultat for sit Vedkommende. Nu skriver Mindretallet i sin Betænkning henimod Slutningen en Ytring, med Hensyn til hvilken jeg vil sige, idet det har kunnet forstaa, hvilken Regjering det er, der er Tale om. Der staar der, at Mindretallet ikke har opgivet Haabet om ved forrige Underhandlinger, der tager Hensyn til de Udsættelser, til hvilke det norske Storsthings Beslutning har støttet sig, at kunne opnaa en for alle tre Riger tilfredsstillende Myntkonvention, men det i nærværende Tvivl, som den af Regjeringen foreslaaede Vej er den Rette til at vinde Norges Tilslutning. Er det den danske Regjerings Fremgangsmaade, eller er det den svenske (Lauher) Det er den danske Regjering, andet kalder man ikke her i tillands „Regjeringen“; godt, det var ogsaa dette